

Kdyby mi Rostislav nevmetl do tváře to, co mi do ní vmetl, nejspíš bych tady nesesedla. V kupé expresního vlaku *Šohaj*, na sedadle číslo třináct. Třináctka je ostatně moje šťastné číslo, vnímám to dost symbolicky, navzdory faktu, že v místě opěrky za mojí hlavou si někdo od drah trénoval šití cikcak a výsledek působí jako kosočtverec. Třináctého mám narozeniny. Třináctého května. Právě dnes. Začíná poslední etapa mého dětství, což se dozvím, až skončí, to se nikdo nedozví dřív.

Pomalou ubíhající krajina za oknem přesně odpovídá rychlosti naší jízdy, která má se slovem „expresní“ společného pramálo, ale mně to nevadí, já nikam nepospíchám, já mám čas. Posunu si na nose dioptrické brýle, mám sice jenom jedničky, jenže bez brýlí mžourám a kolem očí se mi dělají vrásky, které mi připomínají, že je mi už třiatřicet. Trojka je první skutečné číslo, proti jedničce jako jednotě a dvojce jako jejímu protikladu. Trojka je počátek, průběh i konec. Trojka je minulost, přítomnost i budoucnost. Trojka je otec, matka a dítě, to jako já. Trojka je víra, naděje a láska, aspoň Google to tvrdí, dokud mám ještě signál na mobilu, pak už jen odevzdaně sleduju všechno to barevné prádlo rozvěšené na balkonech podél trati. Ručníky, trenýrky, tepláky s vyboulenými koleny, pyžama a sepraná trika s potisky vlají ve větru na oslavu vítězství pracujících žen,

nebo tedy lidu, abych byla genderově korektní – v naší firmě se na tohle dost dbalo, na rovné příležitosti, stejné platové ohodnocení, stejné přesčasy, stejné firemní pozornosti při různých příležitostech, něžné květiny i pro muže, lahve kvalitního alkoholu i pro ženy, dva měsíce se dokonce intenzivně jednalo o zavedení unisex toalet a společném oslovení v e-mailech, které se nakonec ustálilo na tradičním „ahoj všichni“, toalety zůstaly rozděleny. Než se kolem toho prádla náš vlak zběsile prožene, stihnou ho ženy/muži posbírat, ty/ti obratnější i vyžehlit a složit. Zívnu.

„Jízdenky!“

Z obyčejné černé peněženky, kterou mi věnovala manželka mého bývalého milence s jízlivými slovy, že už si mám laskavě všechno platit sama, vytáhnu lístek a čekám, až na mě v tom chumlu natažených rukou dojde řada. Dala bych si panáka a život do pořádku anebo se opila a bordel ve svém životě ještě na den vytěsnila, jenže já už nemám kam těsnit všechny svoje nezdařené pokusy, nezodpovězené otázky a nedorozumění. Moje duše je jako tohle přeplněné kupé, nemůžu dýchat, ale okno nejde otevřít, přestože užiju všechnu svoji sílu. Je mi tak trapné říct si o pomoc, že si o ni neřeknu. Kdyby ten postarší elegantní pán v šedém klobouku, co sedí vedle mě, okno neotevřel, třeba bych se udusila.

„Je tady hrozný vzduch,“ řekne a zase si sedne.

V kupé je nás dohromady osm. Já, ten pán v klobouku, rázná paní s holemi a dvěma dětmi předškolního věku, student s učebnicí francouzštiny *On y va!* a mladý pár, který se už dobrou hodinu zcela nestydatě přetlačuje jazyky. Kdyby hned na protější stěně z překližky nebylo sprejem napsáno *Co čumíš debile* (se zvýrazněnými písmeny Č a D), nechala bych se snadno unést

pocitem, že jedu do Paříže. Já ale mířím jinam. Na 48°57'13" severní šířky a 17°22'35" východní délky. Zkuste si to najít na mapě. Dřív jsem byla přesvědčená, že tam někde je konec světa nebo minimálně jeho prdel. Bez lítosti jsem opovrhovala vším, co se mi nelíbilo, co nesplňovalo moje představy o velkém světě. Vysmívala jsem se nevkusu, dialektu, vidláctví, všechno mi připadalo včerejší a nic z toho jsem k sobě nechtěla pustit anebo si přiznat, že to v sobě pořád mám, já – holka z velkého města, co holkou z velkého města není. Jsem jen nenapravitelně neschopná stát se někým, kým nejsem.

Skáče do řeči.

Srká.

Mlaská.

Mluví nahlas.

Mluví sprostě.

Pořádně se neholí.

Neumí řídit.

Olizuje nůž.

Nemá vkus.

Leze mi do věcí.

Buranka!

Měli jsme se s Davidem brát, ale vzali byste si někoho, kdo je schopný napsat si takový seznam do svého deníčku?

Před patnácti lety jsem jela tuhle trasu po opačné koleji... nebo je to možná stejná kolej a přehodí se jenom mašinky? Těžko říct, až znovu přijde průvodčí, tak se ho na to zeptám. Seděla jsem na stejném místě u okna jako teď, dva dlouhé copy po stranách, jahodovou žvýkačku v puse a na usazenou špínu na okně jsem si mezi vyrytá srdíčka, kosočtverce a nalepené pivní etikety malovala svoji růžovou budoucnost. Neúspěch jsem si nepřipouštěla, ještě jsem ani netušila, co to slovo znamená. Kdyby České dráhy tenkrát vytěžily moje nadšení, naivitu a touhu, nemusely do vlaku po cestě vůbec sypat uhlí. Hnala bych ho sama, vstříc světlým zítřkům.

Za lístek k dospělosti koupený z kapesného od rodičů jsem statečně ujížděla svému dětství. V krosně přímo nad mojí hlavou byla mezi úhledně složeným prádlem svačina od mámy, srnčí guláš od táty a ze smrkového dřeva vyřezaná ryba od Hynka. Jeho dlouhá paže mi mávala z peronu a jeho vysoká postava se najednou dala do běhu, běžel a běžel a nakonec upadl a zůstal tam ležet natažený jako prostěradlo na matraci. To muselo bolet, to všechno, ale já to nechala za zády úplně bez výčitek a ono to bylo menší a rozmazanější a potom ještě menší a ještě rozmazanější, až zbyla jen malá rozmazaná tečka za tím vším, co se rozplynula někam do minula.